

Posamezna številka 6 vinarjev.

„DAN“ izbija vsak dan — tudi ob nedeljah in praznikih — ob 1. uri zjutraj; v ponedeljkih pa ob 8. uri zjutraj. — Naročnina znaša: v Ljubljani v upravništvu mesečno K 1'20, z dostavljanjem na dom K 1'50; s pošto celoletno K 20'—, polletno K 10'—, četrtletno K 5'—, mesečno K 1'70. — Za inozemstvo celoletno K 80'—, — Naročnina se pošilja upravništvu. — Telefon številka 118.

DAN

NEODVISEN POLITICEN DNEVNIK.

Posamezna številka 6 vinarjev.

Uredništvo in upravništvo: Učiteljska Tiskarna, Francišanska ulica št. 6. Dopi se pošiljajo uredništvu. Nefrankirana pisma se ne sprejemajo, rokopi si ne vračajo. Za oglase se plača: petit vrsta 15 v, osmrtnice, poslana in zahvale vrsta 30 v. Pri večkratnem oglašanju po- pust. — Za odgovor je priložiti znamko. — Telefon številka 118.

Naš narodni problem.

Povdarili smo že zadnjič, da je naše narodno življenje posebno na njega politična in gospodarska plat velika zamujena priložnost. Navedli smo tudi v potrdilo svoje trditve par dejstev iz slovenskega političnega in gospodarskega življenja. Da je bila naša trditev pravilna, nas je še bolj prepričalo predavanje dr. Iv. Prijatelja, ki ga je imel v »Sloveniji« 21. t. m. Ker je predavanje odločno večjega dela, ki kmalu izide, ne bo mo navajati misli tega predavanja, ker ga dobijo čitatelji v prvi nepokvarjeni izdaji. Samo pokramlirati hočemo ob tej priložnosti nekoliko.

Auersperg-Losserjeva vlada je delala na vse kriplje, da nam vzame še tisto mrvico narodnih pravic, ki smo jih imeli in pritiskala z vsem svojim mnogobrojnim aparatom, da so vsi v javne korporacije voljeni možje vladni podrepaniki. Tako se je zgodilo, da smo dobili leta 1877. celo v kranjskem dežel. zboru nemškutarstvo večino. Nemci so bili v tistih časih v Avstriji naravnost objestni, vsled velike zmage Nemčije v nemško-francoski vojski in vsled zmage, ki so jo izvolevali avstrijski Nemci sami, da je zmagal njih centralistični duh, da so pogladi federalistični oktoberski diplom med staro šaro in dosegli vstavno formo dualizma. Sedaj, ko je bil nemški pritisk tako silen, so morali slovenski voditelji uvideti, kaj so zagrešili, ko so glasovali za dualistično ustavno formo. Pa po toči zvoniti je prepozno. Res slaba je predla v teh časih Slovincem, Slovenski voditelji so kar obupavali nad našim narodnem obstojem, se oprljemali za vsako bilko celih deset let, dokler niso nastopila plodona osemde-seta leta.

Ozirali so se na jug, misleč, da jim pride od tam rešitev. In začeli so na dolgo in široko razmišljati o hrvaško-slovenskem vprašanju. Slovenski listi so bili polni fraz, praznih pa bahatih, zanešenih in vrazerskih. Tapatam se je slišal kak resen glas, dokler se ni opugnil dr. Vošnjak in vzdignil po 25 letih spet glas po združen Sloveniji, ki temelji na sociološkem poznanju, da je narod edina realna socialna enota. Narodno življenje ne pozna državnih mej, za narodno življenje, ki edino otvora kulturne vrednote, morajo biti državne meje irelerantne.

Da smo Slovenci slabi gospodarji nam je dokazala tudi ta doba. Mislimo na polom banke »Slovenije«. Ta polom je bil dokaz podcenjevanju gospodarskega momenta v narodnem razvoju, dokaz popolne gospodarske neizoliranosti, in name-

sto, da bi naši ljudje skrbeli, da povzdignejo slovensko gospodarsko mizerijo so reševali na shodnih svetovno politiko. Pač niso poznali modernega načela, da je drobno delo edino, ki ustvarja trojne uspehe.

Gotovo je ta doba za nas poučna, posebno za odgovor na jugoslovansko vprašanje nahajamo dosti vpoštevanja vrednega gradiva. Tudi letos se je že napisalo o tem vprašanju dosti umestnega in neumestnega, ampak realno v živiteljni obliki ga je razložil menda samo dr. Lončar.

Eno je gotovo! Danes obstoji slovenska zavest, zavest slov. kulturne enote in naše delo mora iti v smeri, da slovensko zavest poglobimo in razširimo, da bo vsak slovenski človek prejel kulturne pridobitve oplojene s slovenskim duhom. Obstoji pa tudi dosedaj vsaj pri zgornjih desetih jugoslovanskih zavest, ki se izraža v skupnem kulturnem in političnem pokretu. In iz teh dveh komponent izhaja rezultanta: zanesti slovensko zavest med najvišje plasti slovenskega naroda, delati na to da se zave vsak slovenski človek svojega lastnega položaja in položaja slovenskega naroda. Pri tem delu pa moramo imeti pogled obrnjen na jug, zavedajoč se, da je jugoslovansko višja enota, ki že vsebuje slovenstvo.

Pismo iz Belgrada.

Belgrad, 10. (23.) febr. 1913.

Sinoč proti sedmi uri izvedel sem, da je bil vstreljen natakav kavarne »London« od nekoga komita radi treh vrčkov piva.

Odšel sem takoj na lice mesta, kjer je bilo že nabrano polno občinstva in še vedno so prihajali novi radovedneži, medtem pa je bil morilec že na varnem.

Pridružil sem se neki skupini in tako se mi je posrežilo posneti iz njihovega pogovora sledeče:

Okrog četrte ure popoldne je prišel v kavarno neki kaprol v družbi enega komite, prvi je zahteval slivovico, drugi pa si je naročil vrček piva. Kmalu nato je kaprol odšel in pustil komita samega, ki je najbrže računjal, da mu plača kaprol njegovo »ceho«.

Kljub temu pa si je komita privoščil še štiri vrčke piva. Ko je bilo čas plačati, mislil je četaš kar lepo oditi, toda računski natakav ga je hotel še pozdraviti in ga prijazno opozoriti na to, da je v »Londonu« navada plačevati, kar se pojije.

Komita je bil takoj pri volji to storiti, vendar le samo dva vrčka, češ, da jih ni več popil. Iz tega je nastal prepir, kljub temu, da je natakav — z ozirom na ostale goste — zelo vpljudno ravnal z napol pijanim surovcem in ga skušal mirno

prepričati o nepravilnosti komitove trditve. Ko pa je videl natakav, da je ves njegov trud zaman, pustil je komita oditi svojim potom. Na vratih kavarne je še zaklical natakavju: »Čakaj samo pol ure in potem se poravnava enkrat za vedno!« in odšel.

Črez pol se res zopet prikaže na vratih z revolverjem v roki, kričoč nad natakavjem, ki je mirno stal na sredi kavarne. »Tebe iščem!« in stopil proti natakavju, ki je odskočil — v nagonu samoobrambe — za mizo, misleč si, da ga misli slabodolshi gost samo udariti. Toda v tem trenutku je že počil strel in nesrečni natakav se je zgrudil mrtev na tla s prestreljenim vratom, še predno so mogli gostje priskočiti natakavju na pomoč.

Med gosti se je nahajal tudi policijski častnik, ki je takoj skočil proti morilcu, da ga aretira. Toda komita je bil ves besen ter je sprožil še dva strela v zrak, rekoč: »Nazaj, drugače vse pobijem!« Tudi častnik je potegnil svoj revolver, češ, naj se preda, drugače ga ustreli. Po teh besedah je skočil na komita, vrgel ga v hipu na zemljo ter ga zvezal, dokler ni prišla patrulja, in komisija, ki je sestavila zapisnik o celem dogodku, ki je napravil globok vtis v belgrajskem prebivalstvu, posebno radi tega, ker se bo najbrže tudi ta dogodek skušal izkorističi proti Srbom v sedanjem težkem položaju v katerem se nahaja srbsko vprašanje.

Niti vest, da je Rusija že napovedala vojsko Avstriji ni odvrgla pozornost občinstva od tega umora.

Koliko sočutja za ubogo rodbino natakavjevo, ki je izgubila svojega hranitelja, ubitega v najlepših možkih letih; koliko komentarjev in slabih spričeval za ubijalca, in zakaj vse to? Za enega posameznika, ki je kot neznamna kapljica krvi, prelite na balkanskem bojišču; za eno družino, medtem ko je tisoče in tisoče družin popolnoma uničenih, moralno in materijelno.

Tu svet ne pozna sočutja, ne pozna usmilenja, skratka, ne presoja velikanskih žrtev Srbstva za svoje odrešenje, za svojo svobodo, za ono veliko nedosežno delo narodnega ujedinjenja in blagostanja.

Mars.

Vojna.

26. februarja.

O rumunskih zahtevah smo na tem mestu že obširno poročali ter podali utemeljevanje zahtev. Bolgarija zahtevam ni hotela ugoditi temveč je predlagala, da spor razrešijo velesile. Na bolgarski predlog je pristala tudi Rumunija: pogojev pod katerimi je voljna sprejeti posredovanje velesil ni podala nikakih —

mu, samo da je ona moja! Oh, pijačnost je ljubezenske ure!... In ta človek — kralj, ki je jahal mimo s tistim svojim ošabnim smehljajem! On umre! Obsojam ga! Tudi če bi ga hotela rešiti ona sama, zdaj je prepozno! Moje sovraštvo bo opravilo več kakor vsi strupi tega sveta...»

Vstal je in iztegnil v mrak svoj stisnjeno pest.

Strašno ga je bilo pogledati... Magdalena Feronova pa ga je opazovala skozi limco. Niti za hip ni obrnila oči od njega.

In ko ga je gledala tako groznega in tako strašnega, je igral sladki smehljaj na njenih ustnicah.

IX.

Sel iz Pariza.

Fontenbloški park se je naslajal na ogromen park, katerega lepi ostanki se vidijo še današnji dan.

Ta park je obdajalo visoko obzidje.

Kadar je prišel Franc I. in stanoval v tem gradu, so razpostavili znotraj straže ob vsem obsegu tega zidovja.

Na vsakih sto korakov je stal po en mož.

Tribulet je bil že dvakrat s kraljem v Fontenbloju. Zato so mu bile vse te podrobnosti kaj dobro znane.

Kljub temu je bil njegov načrt, priti v grad ravno skozi park. To svoje mnenje je bil razložil tudi Ragastanu in Manfredu.

Angel miru

poje slavo miroljubni Evropi.

predložila je samo memorandum, ki obsega vse ono, kar po najmanjšem zahtevajo od Bolgarov. Velesile so začele posredovati v Sofiji in Romuniji. In sedaj je nastalo vprašanje: kakšen pomen ima to posredovanje? Ali je obvezno to, kar določijo velesile, ali ne? Rumunija se je začela sklicevati na 5 in 6 članek Haaške konvencije z leta 1907, ki govori o postopanju, trajanju in kompetenci posredovateljev. V teh člankih so točno uvedene vse funkcije posredovateljev. V članku se tudi pravi, da mora posredovatelj opustiti svojo funkcijo, kakor hitro en član od onih med katerimi je spor, izjavi, da se s predlogi ne strinja. In v tem slučaju imata sporni državi kompleksni pravo, da sami na svoj način uredijo sporno vprašanje. To znači, da si hoče Rumunija ohraniti prosto roko za slučaj da ne bo s predlogi velesil zadovoljna. Bolgarija se na te članke ni sklicevala, temveč se brezpogojno izrekla, da se uda sklepu velesil.

Sedaj je položaj ta: velesile, mesto da bi že pričele s predlogi, bodo se morale posvetovati in delati na to, da se Rumunija izreče kot Bolgarija, za brezpogojno vsprejetev vseh predlogov velesil.

Z bojišča ni došlo posebnih poročil. Zdi se, da sta se mrz in huda zama vrnila med nasprotnika: da zato ne pride do nobenih odločilnih spopadov.

IZ POSLEDNJEGA BOJA.

Ker so Turki izgubili že dve utrdbi pri Bulairu in je bila v turških rokah samo tretja utrdba je bilo treba poskrbeti za njeno brambo, da ne bi prišlo mesto Bulair v nevarnost. V ta namen je bilo treba pripeljati na Galipolje novih čet. In res! Izkrcaje taistih se je pričelo pod vodstvom Enver bega dne 18. t. m. pri Eski Farnju. Šlo je vse gladko izpod rok. Čete so šteje 10.000 mož, ki so odkorakali proti Ak Mejdou. Toda Bolgari so dobro pazili na sovražnika in

so čakali samo na primerni trenutek, da ga napadejo. Začeli so streljati in obkoljevati sovražnika, ki je v strašnem boju izgubil 5000 mož.

REVOLUCIJA V MEHIKI.

Vlada Zedinjenih držav ne prizna tako dolgo nove meksikanske vlade, da ne bo dovoljno objasnjena smrt bivšega predsednika Madera. Dve diviziji sta dobili povelje da morate biti pripravljeni. Dve brigadi že gresta proti meji.

ANGLEŽI PREGLEDUJEJO SILISTERSKE TRDNJAVE.

Bukarešt. Universal poroča iz Calaraša: Včeraj popoldne sta se odpeljala v Silistrijo dva angleška častnika v spremstvu romunskega nadporočnika, da bi pregledali trdnjavske utrdbe po naročilu angleške vlade. Angleška oficirja sta bila spuščena v trdnjavo, romunskemu je bil pa vstop zabranjen.

VELESILE PROTI VOJNI ODŠKODNINI.

Dunaj. W. Allg. Ztg. potrjuje iz Pariza razširjeno vest, da se Francija, Anglija in nekateri člani trozveze protivijo temu, da zahtevajo balkanski zavezniki od Turčije vojno odškodnino.

VSE TRDNJAVE PRI BULAIRU V BOLGARSKIH ROKAH.

London, 26. februarja. »Daily Telegraph« javlja, da se nahajajo že vse obrambne utrdbe severno od Bulaira v bolgarskih rokah. Operacije na bojišču so mirovale več dni radi strašnih viharjev.

ROMUNSKO-BOLGARSKI SPOR.

Bukarešt, 26. februarja. Velevlasti bodo pooblastili Nemčijo in Rusijo, da v njihovem imenu posredujejo med Bolgarijo in Romunijo.

Dunaj, 26. februarja. Romunija je izjavila, da želi, da se njena zaveva

LISTEK.

M. ZEVAKO:

V senci jezuita.

(Dalje.)

Čutila je, da govori globoko in trajno resnico, ko pravi, da je z dušo in telesom njena last.

Razumela je, da ji treba samo migniti z roko, pa postane ta nesrečnej, ki ga je bila pobrala v najnižjih nižinah Pariza — junak, zločinec, z eno besedo, vse, karkoli mu ukaže.

Sama je občudovala to neomejeno silo svoje lepote.

Nasmehnila se je z usmevom, ki je spravil reveža v pravcato ekstazo.

»Kdo ti pravi da ne smeš upati?« je vprašala z božajočim glasom.

»Oh, gospa!« je zajecjal on ves zmeden, »pazite, da ne znorim od veselja!«

»Glej, glej! Mari sem bila tistikrat tako kruta?«

»Da, res je!« je dejal on. Obličje se mu je nenadoma sternalo. »Toda takrat še niste vedeli!«

»Česa nisem vedela?«

Povesil je glavo in prebledel kakor smrt.

»Da si bolan?« je dejala ona s tako docela brezbrzišnim glasom, da je popadlo njega mogočno začudenje — enako, kakor če bi bil videl mo-

gočno kraljico vreči svojo krono v kloako.

In ker je odrevenel na mestu od osuplosti in groze ter ni mogel izdavit besedice, je vstala in stopila k njemu.

Izginil je bil smehljaj na njenih ustnicah.

Njen pogled, prej tako božajoč, je bil postal trd in zloben.

»Oh, gospa, bojim se vas,« je vzkliknil on.

Prijela ga je za roko.

»Tvoje boleznim da nisem poznala?« je vzkliknila Magdalena.

»Ali hočeš, da ti povem, revež ubogi? Ravno tvojo bolezen sem iskala v tebi!«

Ivanu se je izvil vzkrik groze in bolesti.

»To je strašno!« je zamrmral.

»Zavidala sem ti tvojo bolezen!« je povzela ona še srditeje! Hotela sem jo dobiti! In to, samo to je vzrok, da si bil moj ljubimec, Ivan Siromak!«

»Ali je mogoče? ali sanjam? Ali slišim res vaše besede?«

»Tvoje bolezen!... Hotela sem jo imeti, da okužim z njo nekoga drugega... moža, ki ga sovražim iz dna duše, in za katerega sem izmislila peklenke muke... Hotela sem, toda nemara se mi ni posrečilo... Morda se mi je izmuznil... ker teka za novo ljubeznijo...«

»Kdo je ta mož? Kdo je? je zarohnel Ivan Siromak.

»Ta mož je kralj francoski!«

Preplašeno in ves prepaden jo je pogledal Ivan; njegove oči so bile bebasto od groze.

»Rekla sem ti, da se mi morda ni posrečilo. In za to ga hočem udariti drugače! Potrebujem pa poslušnega orodja, potrebujem nekoga, ki mora biti moj suženj... Ali hočeš biti ti to orodje in ta suženj moj?«

»To sem žel!« je dejal zamolklo.

»Ali hočeš sovražiti kralja, kakor ga sovražim jaz?«

»Od tega trenutka ga sovražim z vso silo svoje duše.«

»Drobro!... In v plačilo, Ivan Siromak, hočem biti tvoja.«

»Kdaj? Oh, kdaj?...«

»Kadar bo on mrtev!« je odgovorila Magdalena.

—

Ivan Siromak je zbežal kakor norec in se skrivil v najgloblji kotiček hleva.

Tam je stisnil glavo med pesti in začel premišljati:

»Ona ljubi!... Nikdar še nisem okusil takšne muke!... Ona ljubi kralja... In ta ljubezen mora biti jako mogočna — drugače si ne bi bila mogla izmisliti in izvršiti blaznega dejanja, ki ga je storila!... Zastrupila je sebe, da zastrupi kralja Franca! Uničila je svojo lepoto, da uniči Francovo življenje!... Ona ljubi! Jaz pa revež, kaj sem ji jaz? Nizkotno orodje! Saj je rekla... In jaz sem privolil v to! Da, privolil sem in še privoljujem! Kaj me briga, če uhaia njena misel k druge-

(Dalje.)

ne reši na reuniji poslanikov v Londonu, marveč v Peterburgu. Vzroki so: 1. V Peterburgu se nahajajo vsi akti o Dobruđzi. 2. Počastiti hočejo cara kot iniciatorja haške mirovne konference. 3. Romunija, s katero trozveza simpatizira, hoče pridobiti tudi simpatije Rusije.

Belgrad, 26. februarja. Včerajšnja »Samouprava« piše, da so zavezniki že preje dali pri mirovni pogajanjih kot drugo točko na dnevni red vprašanje vojne odškodnine. Sedaj bodo vspricho obnovljene, popolnoma nepotrebne vojne, to vojno odškodnino z vso odločnostjo zahtevali. Del turškega državnega dogla niso dolžni prevzeti, vendar pa bodo to storili, toda ne morejo se bolj brigati za turške finance, nego za svoje. Zavezniki bodo zahtevali vojno odškodnino, ker bi sicer imeli izgubo samo zmagovalci, dočim bi imela Turčija dobiček, ker je znano, da so bile njene evropske province pasivne. Veselile so zaveznikom priporočale, naj bodo s Turčijo obzirni in naj je preveč ne obremene. Preje bi se bili morda ozirali na ta svet, sedaj pa bodo na vsak način zahtevali vojno odškodnino in se nadejajo, da bodo upravičenosti teh novih zahtev uveljavili tudi veselile.

Slovenska zemlja.

Iz okolice Ptuja.

Kdor hoče na lastne oči videti in študirati največjo kugo sloveštva naj pohiti v okolico Ptuja in našel bo, da so Cankarjeve postave izmučenih ljudi, je senca resnice. Daleč, na vse kraje in konce Ptuja in okolice sega pogubonosno uživanje alkohola, na katerem umira in izumira v kratkih letih — rod za rodom. Fant, star 10 let — in še včasih manj — že začenja pokušati »šnops«, z 12. in 13. leti, pa mu je uživanje tega je nekaj popolnoma vsakdanjega, nekaj, kar smatra sibi kot za življenje potrebno. Postane 18. let star, je udan pitju žganja tako, da mu je strast in prvi sledovi se že kažejo. Lice skraja blede, na to postaja pepelasto, oko se zaliva, pogled postaja top in strmeč, telo pa je podvrženo onemu krčevnemu vztrepetavanju, kot je videti pri ljudeh, vdanim opiu ali pa morfiju. Malokdo dosega starost. Če jo pa, pa le kot strta človeška postava, na kateri ni mišice, ki bi bila v stanju, kljubovati le malo časa, naporne mu delu. Pride beraška palca, a oni, ki so krivi temu, pode reveža od sebe kot psa. Znosil jim je sproti ves zaslužek, spravil v propast posestvo, razdednil otroke — skratka, se uničil, a krivja je bila strast: žganje! A ne le to. Vse, daleč okrog Ptuja, mesto da bi moralno napredovalo, pada. Uboji pogosti, poboji na dnevnem redu, ravnotako drugi zločini. Smelo lahko trdimo, da daje 75% kaznjencev okrožnega sod. v Mariboru Ptuiske polje, Ptuj okolica in kar je v njih neposredni stiki. Posurovelost ljudstva v teh krajih mejl že mestoua — na živalsko. To so posledki žganja, plega uživanja. Za njimi pa tiči glavni krivec — in to je Stajercijanstvo, katerega krušni očetje so Slov. Staj. renegateja a botre, Súdmarka in Schulverein. Pravijo sicer, da je Stajercijanstvo v razsulu. Ne rečemo, da to ne odgovarja resnici morda politično, močno pa dvomimo, da tudi naravnost. Zadnje podkopava alkohol čedalje huje in treba bi bilo, temu nasproti započeti boj z vsemi silami, če nočemo kmalu biti priče,

Crnogorci.

I.

Pred leti sem sedel v neki naradni gostilni. Odlična slovenska družba: zdravniki, profesorji, odvetniki, ravnatelji... sami znanci, dobri rodoljubi. Jaz edini sem bil med njimi skromen, še jako mlad in še bolj idealen žurnalst. Zavedal sem se, da uživam nezasluzeno čast, ker smem sedeti med veljaki, ki se njih imena izgovarjajo s spoštovanjem. Poslušal sem jih torej verno, saj so govorili o vsem in vsakem z neko imponujočo vzvišenostjo in z nekim blaziranim cinizmom, ki je pač dokazoval, da njim ne inponira že davno nič več.

V družbi je bil posebno spoštovan šaljivec. Najraje je pripovedoval anekdote s svojim suhim, nekoliko zaničljivim glasom. In tako je nekega večera pripovedoval:

»Na Cetinju se je zgodilo te dni, da so našli v neki gostilni, v spalnici na mizi poleg skled z umivalno vodo, čudno, popolnoma neznanu reč. Vsa hiša je pritekla in lo ogledovala; zaman, še nikoli niso videli česa takega. Tista reč pa je bila podolgasto ploščata, nekako jajčasta, napol trda, belkasto rmena, a dišala je po samih rožah. Na glas so strmelih Crnogorci. Mimo hiše je prišel njihov minister. Pokazali so mu za-

kako bo poginil kar cel narod, naših sorojakov. — — — **Spektator.**

Ruše nad Mariborom.

Občinske volitve v naši občini so končane ter smo z novim odborom volilci tudi zadovoljni. Naši socialdemokratečki in nemurčeki so zopet doživeli veličastno blamažo. Hoteli so priberlizgati z 16, eden z 1 glasom, pa drugi, v občinski odbor, proti mozem novega odbora, kateri imajo v tretjem razredu gospodje: Franc Toplak 77 glasov, Jakob Marin 59, Janez Ronjah 58, Stefan Bukovnik 57, namestnika Franc Repolusk 52, Fr. Glaser 51 glasov, kar je dokaz, da še ruška starodavna slovenska vas ni propadla v roke nemurčev in socialdemokratov, kateri so izid volitve za III. razred s težkim srcem sprejeli. Tudi prvi in pa drugi razred sta na dobrem stališču, ker se je tudi tam malo predeležu. Kratko: Ruše ostanejo v slovenskih rokah. Vam socialdemokratom in nemurčjem pa želimo takšno velikonočno praznike, kakoršne ste si sami izvolili.

Dnevni pregled.

Poljaki blaznijo. Češki »Pokrokové Listy« prinašajo pomembne dopise od svojega dopisnika iz Galicije; eden poslednjih se glasi: »V Galiciji vlada splošno prepričanje, da pride v najkrajšem času do vojne z Rusijo. To prepričanje je tako močno, da se odlašanje že neprijetno prenaša. V tem vidijo staro neodločnost Avstrije, da celo za škodljivo boječnost se to odlašanje smatra. Nekoliko pomembnejši politiki me je opozorilo na neumno izgubo časa, ki dovoljuje Rusiji, da se pripravi na odločilni moment. »Vojna bi morala biti že za časa aneksijske Bosne in Hercegovine napovedana; tedaj je bila Rusija popolnoma nepripravljena in bi mogla biti čisto poražena. Toda če smo zamudili pravi trenutek, tedaj bi se morala začeti vojska takoj v jeseni, ko je Rusija začela s poskusno mobilizacijo. Tudi tedaj so bile njene priprave neznatne in Avstrija bi bila mogla udariti. Sedaj bo to težje — toda nič ne škodi, da bi vojska z Moskalem ne bila pričakovana vsako uro. — Še pred božičnimi prazniki so hodila različna individua po hišah in nabirala za vojni fond in nekateri gorkokryni politiki in dnevnikarji so se vozili po Galiciji in imeli ostra predavanja proti Moskalm. To je povzročilo run na blaginje in banke in tako veliko razburjenost, da je sam narodni svet poljski spoznal za dobro one agilne delavce posvariti. Na vse zadnje; tudi se ne ve, če niso nekateri nabiratelji brez dovoljenja porabili nabrane svote za privatne potrebe. V največje zažudenje sem bil čital v teh dneh oglas narodnega sveta, ki je bil objavljen v nekaterih časopisih, v katerem se opozarja na resnost trenutka in na potrebo obilnih zbirk, ki naj odgovarjajo važnosti časa. Tudi adresa enega člana narodnega sveta je navedena, kamor naj se pošilja denar. To vse je že preneseno, da bi ostalo neopaženo. Posamezna društva pozivljajo svoje člane, da bi se izrazili, ako bi mogli za čas potrebe opravljati razne posebne stvari in katere. Na shodih se pozivlja narod, da bi si oskrbel staro avstrijsko orožje — 10 K za kos. V Lvovu je obest prodajalec orožja oglas, v katerem pravi, da daje upornikom 25 odstotkov ceneje orožje. Vse to

gibanje ima zelo škodljive posledice za gospodarsko življenje.

O predsedniku. »N. Fr. Presse« se je spravila nad evropske predsedke proti Turkom in Albancem. Pravi, da je Evropa krivična: Na eni strani zahteva, da se Crnogorcem ne sme vzeti Skader, ako ga z orožjem vzamejo, na drugi strani pa ga hočejo vzeti Turčiji, kljub temu, da ga branijo turški in albanski vojaki. Evropa je pristranska in ne prizna enemu, kar prizna drugemu. Da, ljuba N. Fr. Presse, Evropa je res pristranska in polna predsodkov. Le malo poglette predale nemških listov. To je pristranost, ki ji ni enake na svetu. Tam so predsodki, ki so jih že davno zapustili vsi kulturni narodi. Se do danes niso Nemci spoznali resnice in silijo Evropo, naj odločuje proti kulturnim narodom. To je predsodek.

»Slavjanin«. V Rusiji je začel s 1. februarjem izhajati list »Slavjanin«. List bo političen, neodvisen dnevnik. Odg. urednik je Lugakovskij, izdajatelj A. F. Olešinskiy. List ima sledeči program: razviti idejo slovenskega združenja in braniti slovenske kulturne, politične in gospodarske interese. List bo napreden. V Rusiji bo zagovarjal narodno zastopstvo, demokratizem in ljudske zahteve. — Zasedoval bo javno in društveno življenje po provincah in okrajih. Pri listu bodo sodelovali odlični literati, politiki, ekonomji, slovenske organizacije v Rusiji in izven Rusije. List bo stal na leto 3 rublje, — za mejo 5 rubljev. S tem bi dobili v Rusiji vseslovenski dnevnik, ki postane zelo važen za razvoj slovenske misli.

Umri je na Dunaju slovenski medicincec Tine Jenko, doma iz škofješke okolice. R. I. P. I.

Iz ljudskoškolske službe. Za suplentino na ljudski šoli na Drenovem griču je imenovana na mesto obolele učiteljice Julije Kobalove absolvirana učiteljska kandidatinja Marija Kaligarjeva.

Iz veterinarske službe. Okrajni višji živinozdravnik Josip Sadnikar v Kamniku je pomaknjen v VIII. čin, razr. državnih uradnikov.

Iz politične službe. Za vladnega kancelista je imenovan c. kr. tit. stražnjster Karel Ferjan pri dež. orož. poveljstvu št. 12 v Ljubljani.

Sorodniki na »Titanicu« ponesrečeni. Apelačni sodni dvor druztvenega sodišča v New-Yorku je razsodil, da morejo sorodniki na Titanicu ponesrečenih takoj zahtevati celo odškodnino pri White Star Line. Tožbe morajo biti podane pred 15. aprilom.

Vročinska bolezen se je pojavila v Beli cerkvi pri Noyem mestu. V petih okrajih je dosejal zbolelo za vročinsko boleznijo 17 oseb in sicer neka ženska in 16 otrok. Eden izmed otrok je umrl. Kot vzrok bolezni se navaja uživanje neke nečiste studenčnice. Na Hribu in v Vinjem vrhu, kjer je največ oseb zbolelo za vročinsko boleznijo, se nahaja namreč več vrelcev, ki nimajo čiste vode. Ta voda pa služi prebivalcem za pijačo in za kuho. Da se bolezen omeji, so se izdali strogi zdravstveni predpisi.

Zrtev lahkovernosti. Decembra meseca pretekega leta je prišla k neki vdovi v bližini St. Vida majhna grbasta ženska, ki je pravila, da je zadela srečko za 90.000 K. Od tega denarja ji je bilo odbito 30.000 K kot dobitni davek, ostali denar pa bo dobila šele čez šest tednov iz Dunaja. Ženska je tudi pravila, da ima loterijska blagajna premalo denarja in da mora zaradi tega tako dolgo

čakati. Ker pa ji je škof med tem rekel, da mora dati 1000 K v tabernakelj in da sme biti denar samo izposojen, je prosila vdovo, naj ji posodi imenovano vsoto. Lahkoverna posestnica je dala sleparki 1000 K kljub temu, da je ni poznala. Te dni pa so storilko prišli v osebni delavke Terezije Martinčič, ki je bila že večkrat kaznovana in ki je rojena leta 1869 v Sent Lovrencu v Krškem okraju. Sleparko so izročili deželnemu sodišču v Ljubljani.

Vlom. Pred kratkim je v mlom neznan tat v zaklenjeno podstrešje posestnika Pavla Koširja iz Olega vrha pri Trati in je ukradel iz odprte skriny več moške obleke, srebrno uro z dvojnimi pokrovom, neko solingen britev in 32 K gotovega denarja. Tat se je na podstrešju preoblekel in je pustil tam svojo strgano obleko.

Tatvina. V noči med 11. in 12. t. m. je neznan tat ukradel trem posestnikom na Brezju, sodni okraj Radovljica, 19 koshi.

Strel iz revolverja. V Perličevi gostilni na Selu je bilo pred par dnevi okoli 10. ure več gostov, med njimi tudi France Sušter, zidar. Prišel je pa tja tudi pleskarski pomočnik Anton Hudež, kateri je Sušterja stavil na odgovor, zakaj ga je popreje nazval »cestnega roparja« ter mu prisolil krepko zaušnico. V tem je pa Sušter potegnil iz žepa revolver s šestimi naboji ter ga je držal z desno roko navzdol obrnjenega. Navzoči gostje, boječi se, da ne bi prišlo do kake nesreče, so mu izvili orožje iz roke, pri tem pa počl strel. Kroglja je frčala tik glave trgovca Jožefa Napret, odskočila pri križu okna ter razbila šipo. Le srečnemu slučaju se je zahvaliti, da ni bil nihče v sobi poškodovan. Sedaj bo imelo v tej zadevi prvo besedo sodišče.

Drobilj iz Stajerske. V Gor-njem gradu so hoteli fantje Kos, Tomišek, Rozman in Zlabornik izstreliti nek možnar s 50 kg smodnika na čast godovanja neke osebe v Nazaretu. Ker se pa smodnik ni takoj vnel, so hoteli na novo nabasati, pri čemer pa se je smodnik vžgal in zletel Tomišku v obraz. — V SI. Gradcu so prišli dva sleparja, Shulem Suhsa in Salomona Federbascha iz Tarnopola. Izdajala sta se kot agenta in izvabila okoličanom že nad 400 K. — Iz Ljutomer a. Blizu Radgone so našli v Muri truplo že dalje časa pogrešanega nadučitelja J. Karba. Omračil se mu je bil duh in taval je dalje časa okrog. Bil je skrajno zaveden in sita delavne mož. N. v. m. p. — Artiče pri Brežicah dobijo vožno pošto. — V Gaberniku pri Rogoški Slatini se je ustrelil učitelj C. T. Klerikalci bi mu radi (pa tudi njim samim) pomagali s tem, da trde, da se mu je od zadnjega padca večkrat omračil um. Drugi pa pravijo, da ga je gnala v to materialna skrb — torej: zopet klerikalna žrtev. — V Mariboru so si radi prepovedanega zborovanja v laseh nemški klerikalci in policija, kateri slednji predbaciva graški »Volksblatt« kar javno, da je pristranska.

Človek umri na pasli steklini. V Gradcu je umrl te dni v deželni bolnici neki mizar iz Andrica, katerega je bil pred komaj 4 meseci ugriznil pes, ki so ga že dan na to umičili, ker je bil stekel. Rana je bila čisto neznatna — mezinice desne roke — komaj, da jo je bilo videti. To je mizarja tudi pripravilo do tega, da ni poiskal takojšnje zdravniške pomoči, dasi mu je bilo dobro znano, da je bil pes popaden od ta-

koznave »divlajoče« stekline. To zamaranje je imelo kaj kmalu hude posledice, katerim je pred dvema dnevmi sledila — smrt. Že mesece potem, ko ga je pes popadel, je začel mizar A. W. bolehati. Prišel je v deželno bolnico v Gradec, koder so takoj spoznali vzroke bolezni in bolezen samo. Dasi se je skušalo z vsemi sredstvi, rešiti moža, je vendar bolezen napredovala čim dalje huje in se izpremenila v »tihu« steklost. O podrobnostih nam je prijatelj zaupal nekaj, kar tu podajamo: »Grozno ga (mizarja A. W.) je bilo gledati, ko je ležal, priprtjen na blazine, s posineliimi ustmi, krog katerih so silile pene in očmi, včasih divje se lesketajočimi, včasih medlimi in brezizraznimi, a včasih zopet z nečim za to brezizraznostjo, kar nam je gnalo v mozeg mraz, preko telesa pa zono. Bog odpusti — a to je bil včasih pogled živali, divje in okrutne, ki se je hipoma splazila v človeka, na katerem so bile človeške pač samo zunanje forme. Potem pa to trepetanje mišičevja od časa do časa! Grozno! Vsemu temu pa sledi, ko ponehajo napadi, grozna otreplost. Človek je ves apatičen. Duša in telo sta do skrajnosti izmučena in trpita — čim postajajo napadi pogostejši ter se bliža konec, smrt — pač grozno, posebno duša, duh, ki v zadnjih dnehi le megleno še pojmuje. Nad vse lega mrak razsodnosti, fantazija vstaja, a se mora kmalu umakniti povzročitelju — steklosti, dokler ne preneha biti do skrajnosti izmučeno srce.« — To so gotovo strašne stvari in tih groza spretava človeka, če čita o njih. Tim bolj upoštevati je pa nauk: »Če se ti kdaj zgodi, da te popade pes, pojdi takoj k zdravniku. Že samo to, da je bil morda bolan mimogrede, te lahko uniči!«

RAZNE ZANIMIVOSTI.

Neznani hebrejski rod. Doslej še neznan hebrejski rod, ki živi v notranjosti arabske puščave življenje Nomadov, je odkril sedaj neki časopis, ki izhaja v Jeruzalemu. List je poslal v Arabijo svojega korespondenta, ki se je prepričal, da tam res živi rod, ki ima svoj postanek iz Rehavitov, o katerih se omenja v 35. poglavju Jeremijeve knjige. Načelnik roda je povedal korespondentu sledeče: »Kraj, kjer smo postavili svoja prebivališča, ni v celoti puščava, ampak nudi dosti pašnikov za naše črede ovac, ki tvorijo temelj naših živil. Nas je 2500 rodbin in pri nas je v krvi tradicija, da je prorok Jeremija naš rod osebno pripeljal v kraj, kjer sedaj prebivamo. Skoro vsak izmed nas ima pet ali šest žen. O nožnici svojega meča je trdil, da izhaja še iz babilonske sužnosti. Načelnik se je poslovil od svojega rodu in je napravil pot »trijpetdesetih noči«, ko se je srečal z njim korespondent. Napotil se je zaradi tega, da bi se prepričal, ali ne bi bili kje drugod boljši življenski pogoji od sedanjih. Na vprašanje, zakaj je bila doslej eksistenca rodu tako skrita, in zakaj ni nihče izmed potovalcev prišel k rodu, je načelnik odgovoril: »Človek, ki je navajen na drugačno podnebje, si ne upa priti k nam, ker ne bi prenesel učinkov žgočih solnčnih žarkov. Trpimo na pomanjkanju vode in pogosto se zgodi, da tudi mi, kakor naše črede nimamo več dni, da bi si omočili suho grlo.«

Smeh v gledališču. Angleški pisatelj Bernard Shaw je napisal komedijo »John Bullov drugi otok«, ki je silno šaljiva in vesela, tako, da se občinstvo stalno hrupno smeje in ovira predstavo. To je pa slovečega

to delikateso!»

In prinesli so mu velik hleb, on pa je namazal nekaj kosov ter jih razdelil med ministra, učitelja in med druge, sam pa si je najdebeleje namazal največji kos. Vsem je teknilo izvrstno, zakaj še nikdar niso jedli česa toli dobrega.

Na tleh pod umivalno skledo pa je ležal zmečkan papir z napisom: »Felnste Glycerin-Seife...«

Odlična narodna družba se je krohotala od srca, in tudi jaz sem se smejal, čeprav se mi je upiralo. Hotelo se mi je, da bi ugovarjal in protestiral toda skromen, mlad žurnalist vendar ne sme ugovarjati slavni in zasluženim rodoljubom. Takrat pa sem sklenil da grem sam pogledat med Crnogorce, ko si prištedim devolj denarja, da vidim, kako si mažejo na kruh glicerinsko milo...

II.

Neka gospa je pred mnogimi leti napisala potopis v Crnogori. Dobro se spominjam, kako sem se rogal njenemu navdušenju za Crnogorce v tem njenem spisu. Ko mi je nato še osebno ponavljala svoj slavo-spev, sem si mislil, da je zaslepljena romantičarka, ki ne zna gledati brez idealiziranja in ne more presojeti objektivno. Se danes se spominjam, kako vzvišeno sem se ji v svoji mladeniški domišljavosti smejal, ko mi je pripovedovala, da

je njen crnogorski voznik odklonil žganje (konjak), ki mu ga je ponudila. Kulturni Slovenci popijo toliko žganja, najboljša naša inteligenca pije žganje in celo kapacitete se ga v poznih krokarskih urah v rodoljubni navdušenosti ne branijo. Pa da bi žganje odklanjal barbarski crnogorski voznik?!

Ko pa sem bil v Belgradu pri otvoritvi prve jugoslovanske umetniške razstave ob priliki svečanosti kronanja kralja Petra, smo jugoslovanski literatje in upodabljajoči umetniki ponoči seveda tudi prav složno krokali. Obredli smo gostilne in kavarne, zašli celo v najskromnejše krčme, jedli imenitne »čevapčice« in navdušeno kovali visokoleteče načrte kulturne jugoslovanske vzajemnosti. A čudno, krokali smo, večinoma le Slovenci in Hrvatje. Samo par Srbov je vztrajalo »junaško« z nami, Bolgari pa so šli menda s kurami spat. Začelo se mi je naenkrat kar sredi noči daniti, da smo Slovenci vendarle vsaj v krokanju — veledolžni, in — udal sem se pripravljajući svoje žene.

Šla sva torej domov v staro belgrajsko predmestje s tistimi velikanskimi kamnitimi krogliami mesto makadama ali peska po svojih ulicah. Morala pa sva hoditi daleč po cestah in trgati ter po raznih ovinkih, predno sva dospela domov. Belgrad je bil seveda takrat vso

noč razsvetljen in povsod je bilo še polno ljudstva po gostilnah in kavarnah. Na ulici pa je bilo le malo ljudi. Večinoma sva srečala seljake v njihovi slikoviti narodni noši ter skromne meščane, obrtnike, trgovce in delavce. Gospode skoraj ni bilo videti. Iz gostilen se je čula tamburica, odnekod je prihajal primitiven zvenk in zateglo usvajajoč napev guslarja, toda nikjer nobenega hrupa, nikakega kričanja, vriskanja ali celo razgrajanja. Ljudje pa, ki sem jih srečeval, so bili docela trezni, veselo vznemirjeni sicer, toda tihi in dostojni, kakor v Ljubljani ob delavnikih popoldne.

Kaj, da Srbi niti po kronanju svojega kralja ne znajo pošteno krogati? Da se jim niti ob taki slavnosti ne da gromko popevati, brlizgati, ukati, vriskati in tuliti? — Gromska strela, zapeklo me je nekaj, ko sem se spomnil, kako imenitno znamo vriti Slovenci kazati svoje veselje in navdušenje, celo kadar imamo najmanj povoda, in — spomnil sem se takoj tudi popisa one gospe... Crnogorci so tudi Srbij začel sem se bati, da bom moral to rodoljubno »romantičarsko« zaradi svojega nekdanjega roganja prositi morda še oprsčevala S teško glavo, polno jugoslovanske ideje in — žal! — tudi alkohola, sem zaspal. A že v snu me je bilo sram. (Konec prihodnjic.)

pisatelj zvezilo, šel je in napisal na letake, ki so se brezplačno delili gledalcem, z sledečimi vprašanji: »Vi blagovolite osrečevati moje komade z najljubeznivejšim in najizvahnijšim odobravanjem. Vi često silite igrat, da na koncu vsakega stavka napravijo nekoliko prestanka, dokler se ne umiri Vaš smeh. Nisem nehalen, vendar moram staviti na Vas nekaj vprašanj. Ali ste si v svesti, da bi šli lahko celo uro preje iz gledališča, ako bi komad molče poslušali in ne preje ploskali, dokler ne pade zagrinjalo? Morda ne mislite, da je igra boljša, ako jo čeli čas prekinjete z odobravanjem, pa naj je taisto še tako laskavo za avtorja in igratce? Ali ne mislite, da s tem ovirate naravni tok predstave in tako manjšate svojo naslado, kadar med dejanjem začnete s hrumom in prisilite igratce, da prestanejo igrati. Ali niste še nikdar pomislili na to, da sta v dobrih igrah smeh in jok blizu sebe in kako je to mučno za igralca, ki zasliši naenkrat smeh tam, kjer mu je za jok? Ali niste še nikdar opazili, da ste postali nejevoljni in trudni in da vam je bilo rano žal, da niste rajši ostali doma? Ali bi me smatrali za nehalnega, ako bi vam rekli, da se morete še potem, ko zastor pade dosti naploskati, če me že hočete pohvaliti? Ali še niste nikdar videli kako neprijetni in odurni so ljudje, kadar se na glas smejejo in kako so dražestni tisti, ki se smejejo natiho?

Se vedno tema... Strašen dogodek duševne teme, ki se na Ruskem tako pogosto ponavlja: V Ahirskem prekropu harkovske gubernije se je zbralo približno 5000 kmetov, ki so šli skupno k poslopiju okrajnega sodišča, kjer je bilo v zaporih nekaj konjskih tatov. Pred poslopijem so se ustavili in so zahtevali, naj jim izročijo tatove, da jih bodo sami kaznovali. Ker se jim ni ugodilo, so naskočili poslopiju, vlomili vrata ječe in se polastili kmeta Skurke, ki je bil na sumu, da je kradel konje. Reveža so privlekli na ulico in tu je plnila tolpa nanj z vso besnostjo, tako da ga je v nekaj minutah popolnoma raztrgala v pravem pomenu besede. Masa mesa in kosti brez oblike je ostala na ulici. Medtem so poskusili ječarji in stražniki rešiti druga dva jetnika. Odpejali so ju v svoja stanovanja in so skrili enega na podstrežju, drugega pa v kleti. Toda tolpa je za to zvedela, vlomila je v stanovanje in je začela iskati skrita jetnika. Tat na podstrežju se je skrtil tako, da ga tolpa maščevalcev in ljudskih sodnikov ni mogla najti. Drugi tat v kleti pa ni ušel svoji strašni usodi. Naši so ga, izvlekli iz njegovega skrivališča in ga ubili ravno tako, brutalno, kakor njegovega tovariša v zločinskem poklicu. Se vedno je na Ruskem tema.

Ljubljana.

Gospodinjstva so v Mladiki. Letošnji prvi petmesečni gospodinjstki tečaj se konča s koncem februarja t. l. Drugi tečaj se začne s prvim marcem t. l. — V ta tečaj se sprejme 12 gojenk, izjemoma tudi več. Gojenke stanujejo lahko v internatu, kjer so pod dobrim nadzorstvom in kjer imajo vso oskrbo, ali pa tudi stanujejo izven internata. Internatske plačujemo za vso oskrbo s šolnino za gospodinjstki in kuharski pouk ter za belo šivanje mesečnih 100 K. Ekster-nistinja pa plačujemo za gospodinjstki in kuharski pouk, za belo šivanje in za opoldansko hrano mesečnih 45 K. One gojenke pa, ki bi opoldanske hrane ne imele v internatu, plačujemo za ves pouk mesečnih 20 K. Poučuje se: praktično kuhanje, preproste in fine meščanske hrane, gospodinjstvo knjigovodstvo s kalkulacijami; hranoslovje, gospodinjstvo, zdravjeslovje (ta predmet poučuje praktičen zdravnik), serviranje, belo šivanje, likanje. Priglasiti se je vodstvu »Mladike« v Ljubljani, Šubičeva ulica št. 9, do 20. februarja t. l.

Slovenski delavci se zapostavljajo pri regulaciji Ljubljane. Prejeli smo: Ker smo že opetovano v Vašem cenjenem listu priobčili dopise, za katere se pa naš občinski svet ni zmenil, Vas prosimo, da sprejmete zopet te vrste o pristnem nemško-italijanskem podjetju, ki ima v rokah regulacijo Ljubljane. Podjetje noče absolutno nobenega domačega delavca, kakor se glasi v pogodbi. Zdaj so prišli spet zidarji iz blažene Italije sem, a mi domači zidarji ne dobimo nobenega dela. Kje je tukaj pravica? Ali tako sklepa pogodbe občinski svet? Gospod župan se je sam osebno zavzel, da morajo biti domači zidarji in splošno delavci domačini, a glejte, tako malo dela imamo domačini, tvrdka pa pripelje zidarje iz blažene Italije. Kaj nismo mogoče tukaj zmogni en kanal ometati z malto? Vse to pa dela en sam nemški pavl prišel je sem en nemško zagrizen in-

ženir in on dela to. Prosimo, da se napravi temu konec, ker drugače ga bomo mi naredili. Mi smo domačini in tvrdka dobi denar od nas, zato zahtevamo doma zase dela!!

Več domačih zidarjev. — **Parnik »Vaterland«** z zakonsko dvojico Ivanom in Jožefo Polajko na krovu je dospel včeraj v Novi Jork ter se vsidal pri otoku Ellis Island, kjer se bode začelo z njima deportacijsko postopanje.

Iz gledališke pisarne. Danes (par) se tretjič v sezoni uprizori Leharjeva priljubljena opereta »Grof Luksemburški« z gospodom Lj. Lj. Lj. iz Trsta kot gostom v naslovni vlogi. — V soboto (nepar) se po večletnem premoru prvič v sezoni uprizori Rossinijeva opera »Brivec Seviljski«.

Ponarejalec hranilničnih knjižic prijel. Dne 30. p. m. je vložil neki fant na ime Franca Sirka, dijaka, rojenega leta 1894, v Idrji, stanujočega Pred Škofijo št. 20, v pošto hranilnico na novo knjižico 5 K. Drugega dne je prišel neki mlad fant s knjižico v neki lukajšnji pošt. urad. Vloga 5 K je bila ponarejena na 54 K. Fant je tako napravil, da se mu je izplačalo 40 K. Dne 7. februarja je vložil neki fant na ime Antona Zornana, rojenega v Žireh leta 1895 zopet 5 K, na kar je ponaredil hranilnično knjižico na 85 K. V dveh poštinih uradih je nato dvignil 80 K. Kmalu nato je bila vložena v nekem poštnem uradu na ime Ivana Lozeja svota 3 K, katera je bila ponarejena na 43 K. Od te svote je neznan slepar dvignil zopet v nekem drugem uradu 40 K. Dne 19. t. m. je prišel neki mlad fant v poštini urad v Mostah in je vložil na ime Karola Schweigerja, dijaka, rojenega 1895 v Zalogu, stanujočega v Vodmatu št. 20 svota 5 K na novo hranilnično knjižico. Dne 21. februarja je skušal isti fant dvigniti 40 K pri poštinem uradu na Zaloški cesti. Ker pa se je poštarici zdela knjižica sumljiva, ni izročila fantu zahtevanega denarja. Vsa ta sleparija se je naznanila policiji, ki je nato aretirala nekega 17letnega trgovskega učenca v Vodmatu. Fant je pri zaslišanju kategorično tajil, da bi bil kriv ponarejanja hranilničnih knjižic. Slednjič pa je vendar priznal, da je ponaredil vse štiri hranilnične knjižice. V njegovem stanovanju so našli 40 K, ki so ostale fantu od zadnje goljufige. Policija je izročila sleparskega tička deželnemu sodišču.

Nasilen hlapec. Ko je te dni poklical neki posestnik svojega 25-letnega hlapca Ivana Pečka iz Šent Ruperta na odgovor zaradi pijanosti, je hlapec razbil v pisarni več šip in je slednjič grozil tudi z nožem. Neki stražnik je odpeljal pijanega nasilneža v zapor.

Mala tatica. V neki hiši na Tržaški cesti je služila neka 13letna deklica. Ko ji je nekega dne gospodinja pregledala kovčeg, je našla v njem deset njenih žepnih robcev, eno krilo, predpasnik in več perila, nakar jo je pa takoj odslovila. Šele čez nekaj časa pa je gospodinja zapazila, da ji manjka par zlatih gumbov, vrednih 300 kron. Policija je tatico izsledila, ko je ravno nameravala nastopiti službo v Šiški. V njenem kovčegu se je našlo več sumljivih reči. Mlado tatico so izročili sodišču.

Ponudbeni razpis. Za c. kr. policijsko ravnateljestvo, ki se ustanovi v Ljubljani, se razpisuje dobava nastopne oprave in postelje za policijsko vojašnico in pisarno: I. 28 kosov železnih umivalnikov z laovarjem, vrčem, kozarcem in skledico za milo, 67 kosov obešalnikov, vsak obešalnik s 3 nikeljnastimi kljukami za obešanje klobukov in obleke, 20 kosov železnih obešalnikov za obleko s stojali za dežnike, 65 kosov higieničnih pljuvalnikov, 8 kosov železnih stojal za dežnike s stekališčem za vodo, ki se da iz stojala dvigniti. — II. 4 kose velikih predalnikov (omar) za akte, 20 kosov dvojnih predalnikov, 10 kosov enojnih predalnikov, 7 kosov velikih miz, 6 kosov šolskih miz, 20 kosov stolčkov, 12 malih miz, 18 kosov klopi, 30 kosov stolov. — III. 46 kosov železnih posteljnjakov za kasarno, 36 kosov železnih posteljnjakov za stražnice, 46 kosov žimnic iz morske trave, 36 kosov slamnatih žimnic, 46 kosov zglavnikov iz morske trave, 36 kosov slamnatih zglavnikov, 164 kosov prevlak za zglavnike, 184 kosov rjuh, 82 kosov zimskih odev, 46 kosov letnih odev. Dobavni čas do 28. marca 1913. Pod točko II. in III. navedeno opravilo in postelje je dobavitelj po popisih in vzorcih, ki se morejo od 25. februarja do 2. marca vsak dan od 11. do 12. ure vpogledati v uradnem poslopiju c. kr. deželne vlade I. nadstropje vrata št. 34. Za predmete, označene pod točko I. je s ponudbo vpslati vzorce. Ponudbe je do 12. ure opoldne dne 5. marca pisмено vložiti pri c. kr. deželnem predsedstvu v Ljubljani. Ponudbe se smejo raztezati na vso dobavo ali pa samo na posamezne oddelke, —

Pripominja se, da si c. kr. deželno predsedništvo v Ljubljani pridržuje pravico, da po svojem prostem predudku ponudbe sprejme ali pa odkloni, da dotične dobave in dela tudi tretjim prosilcem odda in da dotičnih naprav sploh ne izvrši, ne da bi zaradi tega ponudniki imeli kakšno pravico od c. kr. deželnega predsedstva v Ljubljani zahtevati povračila.

Umrli so v Ljubljani: Sestra Beata Marija Holl, usmiljenka, 65 let. — Anton Bole, hiralec, 80 let.

Loterijske številke. Trst: 78, 26, 81, 57, 7.

Društva.

Zaključni venček »Slavčevih« plesnih vaj, se vrši v soboto zvečer dne 1. marca 1913 v veliki dvorani »Narodnega doma«. Ker se ne bodo posebna vabila razpošiljala, vabimo tem potom že sedaj cenj. obiskovalce in obiskovalke plesnih vaj, da se v polnem številu vdeležijo. Cenjene obiskovalke in garde dame so vstopnine proste.

Plesni venček društva sloven. trg. sotrudnikov za Kranjsko s sedežem v Ljubljani se vrši dne 1. marca t. l. v hotelu »Tivoli«. Velika dvorana in godba sokolovega salonskega orkestra, nudila boje najlepši užitek, zato vabimo vse stanovske kolege, prijaznega poseta. Odbor.

Telovadni odsek Sokola I. v Mostah pri Ljubljani priredi v nedeljo dne 2. marca 1913 v restavraciji »Predovičovo selo« na Selu pri Ljubljani velik zabavni večer z vsakovrstnim sporedom. Zajedno se vprizori burka »Nemški ne znajo«. Ker je to prva letošnja prireditev, pričakujemo od prijateljev tega ogroženega odseka obile udeležbe. Začetek točno ob 6. uri zvečer. — Vstopnina 30 vin. Na zdar!

Slov. akad. društvo »Slovenija« v soboto, 1. marca ob 8. uri zvečer predava v društvenih prostorih g. dr. Ivan Prijatelj. Tema: Početki realizma pri Slovencih v kulturi in politiki. Slovanski gostje dobrodošli!

Trst.

Samomor mlade ženske. — Njena mati v sled tega zblaznela. Polno občinstva se je nabralo včeraj opoldne okoli neke klopi v vrtnih nasadih poleg državnega kolodvora »Sv. Adreja«. Na klopi je težala mlada ženska, nahajajoča se v smrtne boju. V roki je držala steklenico strupa in je pretresljivo stokala. Došli redar je obvestil o tem dogodku rešilno postajo, ki je nemudoma odpeljala na kraj nesreče zdravnika. Med tem časom pa je samomorilka izdihnila in dospel zdravnik ni mogel drugega ugotoviti, kakor pa konstatiral njeno smrt. — Policijski adjutant Pasgnali je vzel ves dogodek na zapisnik. Na podlagi pisma, ki ga je našel pri samomorilki, je bilo razvidno, da se piše nesrečnica M. Pregarc in da je stara 26 let. Stanovala je pri svoji materi, vdovi, v ulici Promontario št. 10. — Takoj na to so obvestili o nesreči mater, katero je vest silno pretresla, saj je bila nesrečnica edina njena hčer, Mati je zaukazala, naj pripeljejo hčerino truplo v njeno stanovanje, kar se je tudi zgodilo. Ko je zagledala uboga mati truplo svojega otroka, se je je polastila blaznost. Začela je kričati, peti in plesati okoli trupa. Smejala se je, ležala in jokala. Ni vedela, kje se nahaja. Sorodniki so spoznali, da ni normalna in poklicali so zdravnika, ki jo je pastil odpeljati v narišnico. — Vzrok samomora še ni natančno znan. Nekateri pripovedujejo, da se je imela v kratkem poročiti z nekim L., s katerim je več let občevala. On je začel postajati mrzel napram njej, naznanil ji je na podlagi pisma, da je ne poroči. In to ubogi deklici ni dalo miru. Rajše, kakor pa živeti v srce razjedajočih bojih, si je poiskala pot, ki vodi v večnost.

V škedenjskih plavžih, ki so last »Kranjske industrijske družbe«, je nastavljen inženir, Neuchold po imenu — seveda trd Nemeč. Ta človek zadožča svojemu nemško-nacionalnemu čutu s tem, da odpušča slovenske delavce, ki nočejo trobiti v njegov rog, in sprejema v službo nemške. Na ta način je ta zagrizenec spravil iz službe vse one Slovence, ki so zasedali do danes kako boljše mesto. Sedaj ni v plavžih niti enega slov. delavca, ki bi imel kako boljše mesto, ki bi bil več, kakor navaden težak, kateri mora garati za majhno plačico tako, da mu pokajo kosti. Iz najnižje službe v plavžih Slovence seveda ne bodo stran spravili, ker bi jih nihče ne hotel nadomestovati. Nemeč in Italijan ne marata tako živjsko trpeti; za tako mučno življenje je — kakor se vidi — ustvarjen samo Slovenec, potrepljiva para. — Inženirja Neucholda pa opozarjamo, da bomo proti njemu drugače nasto-

pli, ako bo nadaljeval svojo pot v tej smeri, kakor sedaj.

Lesni delavci vseh kategorij, tesarji, parketni stavci, mizarji, lesni težaki itd. bodo imeli danes, v četrtek ob 7. zvečer shod v veliki dvorani, ulica Sv. Frančiška št. 2.

Kako so vozili nove zvonove v Škofjo Loko.

Pravzaprav bi bila to povest za predpust, toda ker se je zgodila pred par dnevi, jo moramo povedati sedaj, da si živimo v svetem postnem času. Zgodilo se je to takole:

Stari zvonovi se pošljejo v Ljubljano.

V špitalski cerkvi sta že od davnih let dva zvončka oznanjala božjo čast in sta bila Ločanom dobro znana. Ker se vse na svetu stara — tudi ta dva zvonca nista ušla zobu časa. Toda zob časa bi jima bil še dolgo prizanesel, ako bi se ne bili na nju spravili klerikalci, ki sta se jim zdela zvonca prestara. Tudi Ščinkovec je bil mnenja, da je treba zvonce preliči. Finžgar je zbral zato potreben denar in zvonci so se poslali v Ljubljano, da se prelijejo.

Novi zvonovi pridejo iz Ljubljane.

V Ljubljani so stare zvonove stopili in jih preliči v nove, kakor so to želeli loški klerikalci. Posebno težkega dela pri tem ni bilo, kajti nova zvonova sta imela le 200 kil težje. V Škofjo Loko je mnogo cerkev in mnogo zvonov, vendar nova špitalska dva sta imela delati čast svojemu stolpu. Pred dnevi je prišlo v Loko sporočilo, da sta zvonova gotova in da jih bo tvrdka poslala po vlakcu v Škofjo Loko. V Škofjo Loko je bilo med klerikalci zaradi tega silno navdušenje. Sklenili so, da bodo nove zvonove z vso slavnostjo v mesto pripeljali.

Pot na kolodvor.

Za sprejem novih zvonov je bil narejen sledeči program: Marijine device ovenčajo voz, ki ga bo vozil par konj. V farni cerkvi se začne ob 2. popoldan potrkavanje, ki bo celotno svetu naznanjalo, da prideta v mesto dva prelita zvonca. Župnik Ščinkovec bo čakal doma, da bo voz z zvonovi blagoslovil, ugledni klerikalni mestni očetje naj nastopijo pri sprejemu kakor se spodobi. To je bil načrt, po katerem bi lahko cel svet spoznal, da doli naprednjaštva in svobodomiselnstva v Škofjo Loko nima mesta. Kakor se je sklenilo, tako se je zgodilo. Kmalu po kosilu je odšel iz mesta lepo ovenčan voz na kolodvor na Trato.

Na kolodvoru.

Slavnostni vozniki so vedeli, da je prišel za Loko velik dan — zato so hoteli ta dogodek veselo praznovati. Šli so v gostilno, kjer so v sveti klerikalni navdušenosti pričakovali, proslavljali prihod novih zvonov. Pri tem niso pozabili piti na slavo in zmago S. L. S.

Med tem so delavci naložili ona dva zvonca na voz in tako je bilo vse pripravljeno za slavnostni sprevod v mesto.

Zvonova peljejo v mesto.

Ko se je že dan nagibal, so se vozniki spomnili, da bi bilo treba oditi domov. Sprayili so se počasi na voz. Že pri stopanju na voz se je pokazalo, da pri klerikalnih škofov pastirski listi v preteklem adventu niso imeli nikakega uspeha. Toda to je bilo samo slavnostno razpoloženje. Voznik je pognal in kmalu so odmevali v voza na cesti veseli glasovi. Med potjo pa so vozniki naenkrat začutili, da so od navdušenja utrujeni. Da bi se pošteno odpočili, sta šla dva spat bliznji kozolec. Voznik pa je vozil naprej, in ker je bil tudi truden, je prevrnil voz na sred ceste tako, da sta zvonca odletela po tleh in je večjemu pri tem korenina počila. Voznika to ni motilo, ampak vozil je naprej. Šele pri bližnji gostilni je opazil, da je pustil zvonove na cesti. Neki fantje so šli in so zvonce za voznikom prinesli.

Sprejem v mestu.

Med tem so potrkavali v farni cerkvi cel dan in Ščinkovec je ponosno hodil senterja ter čakal, kdaj pridejo zvonovi. Bila je že noč, ko je končno dospel voz v mesto — na vozu pa vozniki v slavnostnem razpoloženju. Ko je župnik Ščinkovec to videl — se je skrtil in ni hotel delati parade, špitalski mežnar pa je rekel, da bi rajše umrl, kakor da se je to zgodilo, kajti v Ljubljano so odpeljali cele zvonove — nazaj pa ubite.

Seveda je bila s tem tudi druga klerikalna parada odveč — in v zvoniku so nehali potrkavati.

Ljudje so prijeli zvonce in so jih znesli v stolp. Posebna ekspedicija pa se je napolnila iskat ona dva voznička, ki sta šla med potjo spat pod kozolec.

S tem se je končala ta postna klerikalna komedija.

Proces proti pariškim avtoapačem.

(Dalje.)

»Ko sem bil v ječi v Fresnesu, je prišel k meni neki gospod, ki mi je rekel, da prihaja od ministerstva za notranje zadeve. Pripovedoval mi je, da se peča s filantropijo in s humaniteto in da deluje za to, da bi se zločincem pomanjšale kazni. Pokazal mi je nekaj fotografij in me je vprašal, če katero osebo izmed njih poznam. Stanoval sem v »Anarhiji« in sem jih tudi nekaj poznal. Oni gospod pa mi je nato pripovedoval o zločinih v rue Ordenerju, Mongeronu in Chartillyju. Nato je rekel: »Ako bi priznali, da te može poznate, bi vam bila kazen zmanjšana.« Filozof sem, in sem o stvari premišljeval. Napisal sem takrat prošnjo za milost in sem povedal mnogo, kar danes pripoznam za nepravilno. Gospodje, ječa je najslabši kraj, kamor se lahko človeka zapre.«

Zagovornik Jevaes: »Navada ministerstva za notranje zadeve vendar ni, da bi pošiljala uradnike na interviue k zločincem.«

Galejnik: »Oni gospod je imel pri sebi dovoljenje za obisk zaporov.«

Prokurator: »Ako bi bil uradnik ministerstva za notranje zadeve, bi gotovo ne potreboval dovoljenja.«

Galejnik: »Videl sem one kipe v »Anarhiji«, toda Carrony jih ni prinesel. Bil sem baba in trpljenje me je zlomilo.«

Predsednik sodnega dvora: »Radi konstatiramo, da je danes vaš položaj veliko boljši.«

Sledi zaslihanje gospe Barbasse in gospoda Mochela, ki morata pričati, da je Reinert pomnil v Nancyju stanovanje Garnierju in njegovim tovarišem. Obe pričali si nasprotujeta, druga drugi očita, da se laže. Slednjič se začneta še zmerjati. Zelo smešen prizor. Priči sta si takorekoč skočili v lase, na velikansko veselje porotne dvorane, v kateri se vse smeje, tudi dvajset obtožencev. Predsednik Coninard konča ta veseli prizor s humorjem:

»Vaju bom poslal nazaj v Nancy, toda svetujem vama, da ne sedeta v skupen kupe.«

Sledi zaslihanje drugega kaznjenca Camhonhouja, ki trdi, da pozna Carronyja kot glavnega povzročitelja zločina v Affortyju.

»Ali ga dobro poznate?« vpraša predsednik sodnega dvora.

»Ni mi ga treba niti pogledati. Dobro ga poznam!« Carrony kliče: »Vse bi ti napravil, kar bi hotel, rad sem te imel. Ne razumem tvoje slabosti.«

»Ako sem danes slab, se lahko zahvalim samo tebi! Ti si odgovoren za moja dejanja!« kliče kaznjenec.

Nato pripoveduje o življenju v »Anarhiji«; vsi obtoženci so razburjeni, vsi mu hočejo naenkrat odgovoriti. In ne samo obtoženci, tudi njih zagovorniki. V dvorani nastane velikanski hrup. Predsednik diplomatično odloži obravnavo na drugi dan.

Zaslihanje se začne z obtožencem Kilbačičem. Ta pravi, proti porotnikom obrnjen, kaznjencu Camhonju:

»Vaši izpovedi manjka sicer avtoritete, toda vendar hočem o nji govoriti. Povejte!« Ali so imeli zavrtki, kateri so se prinašali v »Anarhijo« obliko ukradenih predmetov?«

»Ne!«

»Kako torej veste, da so bili ukradeni?«

»Povedal so mi to tovariši in tudi Carrony mi tega tajil.«

»Povejte gospodom porotnikom, kakšni so bili moji stiki s Carronyjem?«

»Zelo hladni.«

»Ali je bil moj prijatelj, ali tovariš pri delu?«

»Ne prvo, ne drugo.«

»To, kar pravi priča, je zame olajševalna okoliščina, toda to dokazuje, da je bila priča sokriva tatvine, ker je vedela o ukradenih stvarih. Vprašam gospoda prokuratorja, zakaj ne sedi priča na zatožni klopi.«

Kilbačič dokaže s temi vprašanji, da bi bil lahko imeniten advokat.

Nato se je obravnavalo o nekaterih, manj važnih tatvinah. Nato se konča vrsta obremenjevalnih prič. Na vrsto pridejo razbremenjevalne priče. Tako pravi žena Reinertova:

»Niti Callemijn, niti Carrony, niti Garnier niso bili pri nas gosti.«

M. Drou pristavi, da je bil Reinert sicer reakcionarec, toda nikdar

Novo došla v kavarni „Central“

damska tamburaška kapela „Graničar“

koncertuje od danes naprej vsaki dan

od 9 ure naprej. — Vstopnina prosta.

Kavarna je celo noč odprta.

Za mnogobrojni obisk vljudno prosi

Stefan Miholič.

ni nikomur kaj slabega napravil. M. Montgenost pravi:

»Reinert je bil mistik; k anarhistom je prestopil le vsled misticizma in vsled čitanja knjig. Ne verjamem, da bi bil kriv.«

Mati obtoženceva pravi jokaje in z dvignjenimi rokami:

»Vrnite mi sina! Vedno je bil dober. Vzgojen je bil v dobrem in ostal je pobožen!«

Mati koucha in ihti. Njeno pričanje je vzbudilo dober utis. Povzročilo je tudi ginjenost.

Na vrsto prihajajo priče, katere sta poklicala Soudy in Carrony. Predvsem izpove bivši Soudyjev delodajalec pek Bouly; pravi, da je bil Soudy pri njem v službi 14 dni in da ni med tem časom napravil ničesar kaznjivega.

Na vrsto pride pevec Lafont z dolgimi lasmi, lina modro, baržunasto obleko in čevlje, kakor bi šel na lov. O Soudyju pravi:

»Bil je vedno holan. Rad sem ga imel zato, ker je bil tako ubog. Dan po umoru v Chantillyju je bil pri meni in je bruhal kri. Mislim, da je bil fizično nesposoben, da bi izvršil zločin, zaradi katerih je obtožen.«

Tudi priče Deboea in Diendonena izpovedo v prid obtožencema.

Carrony ima štiri priče. Vsi hvalljo Carronyja in eden izmed njih skuša dokazati njegovo nedolžnost.

Sledijo tri, skoro popolnoma gluhe priče; predsednik sodnega dvora mora kričati in pravi na koncu veselo: »To je bila cela serija!« In vsa porotna dvorana se smeje.

Tudi Gauzy ima celo vrsto svojih prič, ki vse trdijo, da je bil pošten trgovec in da je le žrtev. Gauzy je bil nenavadno pošten. Nekoč mu je dal priča M. Turquin sto frankov preveč nazaj in Gauzy mu jih je vrnil. Gauzy ima slednjič za pričo celo nekega svetnika iz Petit-Iyryja, M. Fraicherja. Ta se udari po prsih in zakliče:

»Prisegam na svojo občinsko čast in na svoj svetniški mandat, da je Gauzy nedolžen. In vendar sem njegov nasprotnik.«

»Na političnem polju seveda!« pristavi predsednik sodnega dvora Coujand.

Pri odhodu kliče Fraicher:

»Gauzy, spoštujem te!«

Tudi žurnalista Mme Severine izpove v prid Gauzymu. Svojo izpoved konča z besedami:

»Gauzy ni slutil, da skriva Bonnota. Na svoja vest, prisegam, da je nedolžen!«

»Hvala, madam!« kliče obtoženec in udari v jok.

Sledijo priča za Kilbačiča; delavec iz »Anarhije« Verkosen in poslovođa la Rochelle. Isti dan, ko je bil Kilbačič aretiran, je rekel tema dvema pričama:

»Ne bojte se, čez eno uro se vrnem nazaj!«

In ta ura traja sedaj že enajst mesecev.

Proces se bliža koncu. Dolga vrsta prič je končana. Na vrsto pridejo: generalni prokurator, državni pravdnik in plaidoyerji zagovornikov. Rzsodba se bo razglasila najbrže v ponedeljek. Vrsta prič se konča zopet z zaslišavanjem, ki ga začne obtoženi Kilbačič. Ta vpraša pričo Martina, anarhističnega žurnalista:

»Kaj je anarhističen žurnal? Kako je organiziran?«

Priča: »Ti žurnali imajo nekaj skupnega z ostalim tiskom. Podajamo informacije, toda ne vprašamo onega, ki jih prosi, za ime. Tako zapovedujejo tradicije anarhije in njen program. Nekega dne je prišel k nam v uredništvo človek in je pustil pri nas kovček. Toda ponj ni prišel več; čez nekaj dni na to je bila pri nas policijska preiskava; kovček so odprli, našli so v njem ponarejen denar in moj tovariš, ki je bil pred menoj v redakciji, je bil obsojen na šest mesecev ječe.«

Generalni prokurator Fabre omenja v svojem govoru atentate, ki so jih izvršili v letih 1893, in 1894. Vaillant, Ravachol, Casier itd. »Toda so bili izdani zakoni, ki jih je ljudstvo imenovalo »les lois scelerates«. Z uporabo teh zakonov je bilo aretirano 600 anarhistov, katerih je bilo 30 obsojenih. V današnjem procesu se ne prestopa govori o »Anarhiji«. Vsi obtoženci skušajo dokazati, da so delali po nekaki doktrini. In to zatrjujejo z nekakim ponosom. Čudno. Anarhija, ki mori in ropa žrtve, se sklicuje na pravice vesti. Anarhisti prejšnjega časa niso bili tako grozni,

kakor ti strašni roparji. Niso delali s hrepenenja po denarju. Vendar ti obtoženci, ki so na svoje zločine tako ponosni, nas ne bodo s svojimi deklamacijami prevarali. Oni nimajo resničnega in pravega poguma, resničnega, in pravega junaštva. S tem bi se lahko ponašali naši agentje in uradniki pri izpolnjevanju svojih dolžnosti. Francoska se je oddahnila, ko so bili aretirani. Njih obsodba nam bo prinesla popoln mir.« Nato govori generalni prokurator o zločinih; popisuje jih v kronološkem redu. Pravi, da je bil Diendonno morilec Cabyja, pri čemur je najbrže pomagal Callmin. Zahteva, da se ta dva morilca obsodita. Isti dan popoldne se nadaljuje proces. Sledi zagovorništvo.

(Dalje.)

Najnovejša telefonska in brzozjavna poročila.

VOJNE OPERACIJE PRED DRINOPOLJEM OBNOVLJENE.

Sofija, 26. februarja. Militarčne operacije srbsko-bolgarske armade pred Drinopoljem, ki so bile skoro za celi teden prekinjene, so zopet obnovljene. Čez Solun je pripeljalnih 6 baterij brzostrelnih in oblegovanih topov. S ponovnim obstreljevanjem bo združen splošni napad na Drinopolje.

PROCES PROTI AUTOAPAŠEM.

Pariz, 26. februarja. Proces proti avtoapašem bo danes končan. Porotnikom je prideljena straža 383 mož. Rzsodba se z velikim napetjem pričakuje.

DELCASSE SE ZGLASI V BERLINU.

Pariz, 26. februarja. Vesti, da je cesar Viljem izrazil željo, da bi se Delcasse na svoji poti iz Petrograda ustavil v Berlinu, se potrjujejo. Delcasse bo obiskal tudi nemškega kancelarja.

GROF THURN SE POSLAVLJA.

Petrograd, 26. februarja. »Rječ« poroča, da bo poslanik grof Thurn vzel od Petrograda slovo, ker mu ondotna klima ne ugaja in ne stori dobro.

ALBANSKO VPRAŠANJE.

Berlin, 26. februarja. »Berliner Tagblatt« poroča, da si nemška vlada še vedno intenzivno prizadeva s posredovanjem v Petrogradu in na Dunaju priversti Avstrijo in Rusijo do sporazuma v albanskem vprašanju. Nemška vlada je baje v Petrogradu opozarjala na to, kako zelo popustljiva je Avstrija ravno v albanskem vprašanju in da leži sedaj na Rusiji, da pokaže svojo dobro voljo in da tudi ona opusti od svojega stališča.

Potrjujejo se vesti, da se je Rusija vdala želji Avstrije glede Skadra, ki naj pripada Albaniji, med tem, ko je Avstrija že zadovoljna s tem, da dobi Srbija Prizren, Djakovo in Črna gora Peč. (Vest ne bo resnična.)

JUDI ZA BOLGARIJO.

Sofija, 26. februarja. Bolgarski Judi so danes predložili ministrskemu predsedniku prošnjo, da naj Bolgarija ne odstopi Rumuniji nobenega onega kraja, kjer bivajo Judi, ker sicer bi začeli Rumuni z njimi tako ravnati, kot delajo z njihovimi brati v Rumuniji. Ministrski predsednik je deputaciji obljubil, da bo njihovo prošnjo prednesel v ministrskemu svetu. Zajedno so bolgarski Judi poslali telegrafično na vse velesile jednake prošnje in obvestili inozemske roduvske pripadnike, da naj v tem smislu vplivajo na svoje vlade.

Odgovorni urednik Radivoj Korene. Last in tisk »Učiteljske tiskarne«.

LISTNICA UPRAVNIŠTVA.

Gospodična Ana Cerar naj se blagovoli zglasiti v »Prvi anončni pisarni.«

Mali oglasi.

Beseda 5 vinarjev. Najmanjši znesek 50 vinarjev. Pismentim vprašanjem 16 priložiti znamko 20 vinarjev. — Pri malih oglasih ni nič popusta in se plačujejo vnaprej; zunanji inserenti v znakah. Zaključek malih oglasov ob 6. uri zvečer.

Glasovirje, pianine, avtomate, gramofone, plošče prodaja, uglašuje, popravlja solidno Josip Oblak, Ljubljana-Glince 92.

Damsko kolo s prostim tekom se kupi. Ponudbe pod »Kolo« na »Prvo anončno pisarno«, 116—2.

Gospodična išče stanovanje s celo oskrbo s 1. marcem. Plača K 50. mesečno. Ponudbe pod »Prodajalka na »Prvo anončno pisarno«, 113—3.

Gospodična išče stanovanje s hrano s 1. marcem. Ponudbe z navedbo cene pod »Gospodična« na »Prvo anončno pisarno«, 118—2.

Jako dober pianino se proda Radeckega cesta 2. l. 117—1.

Instrukcijo prevzame izvrstno kvalifikovan mestni učitelj. Ponudbe pod »Instrukcija« na »Prvo anončno pisarno«, 119—2.

Krznar in izdelovatelj čepic Feliks Žagar se je preselil na Stari trg št. 32, ter se slavnemu občinstvu vljudno priporoča.

Gramofonske plošče

Plošče preje K 4—, sedaj samo K 1-95. Velikanska zaloga gramofonov! Zahtevajte cenike.

K 1-95 K

25 cm velike, dvostranske, priznane najboljših znamk prodajam radi velike zaloge pod last. ceno

Fr. F. Zejbec,
Ljubljana, Stari trg št. 9.

Tržaške Slovence

opozarjamo, da se prodaja v Trstu dnevnik »DAN« v sledečih tobakarnah:

- ZELEZNIK, Sv. Ivan.
- TROGAR, ulica Giulia.
- BONORA, ulica Stadion.
- TREVISAN, ulica Fontana.
- STANIČ, ulica Molinpicolo.
- SEKOVAR, ulica Kaserma.
- BAJC, ulica Gepa.
- LAVRENCIČ, trg Kaserma.
- MOŽE, ulica Miramar.
- HREŠČAK, ulica Belvedere.
- ARTOŠ, ulica Belvedere.
- KICHEL, Rojan.
- GERŽINA, Rojan.
- VIVODA, Rojan.
- BENUSI, Greta.
- HRAST, ulica Poste.
- BILLAN, ulica Cavana.
- RAUNACHER, ulica Campo Marzio.
- RAUTINGER, ulica Riva Grumula.
- PIPAN, ulica Ponte dela Fabra.
- BEVK, trg Goldoni.
- SCHERMIN, ulica Bariera.
- PELISAN, ulica Bariera.
- BEDENJ, ulica Madonina.
- BELLO, ulica V. Bernini.
- GRAMATICOPULO, trg Bariera.
- PAPIC, ulica Sete Fontane.
- MURARO, ulica Sete Fontane.
- BRUNA, ulica Rivo.
- RONČELJ, ulica S. Marco.
- SEGULIN, ulica Industria.
- ZIDAR, Rocol.
- SCHIMPF, državni kolodvor.
- SCHMELZER, juž. kolodvor.
- KAVČIČ, Sv. Križ pri Trstu.

Naročite in širite »Dan«

Kavarna
odprta celo noč.

„LEON“

Gostilna
Florijanska ulica št. 6.

Posebna specialiteta likerija

Posebna specialiteta likerija

Za obleko po meri

dobite edino nadomestilo

„v Angleškem skladišču oblek“

kjer so ravnokar dospeli najmodernejši kostumi, paletoji, bluze in krila za dame in deklice kakor tudi obleke, raglani in klubki za gospode in dečke v vseh barvah in kakovostih. Vsakdo si lahko ogleda blago.

Postrežba točna in solidna. Cene priznane nizke.

O. Bernatovič, Ljubljana, Mestni trg št. 5.

Krasni moderni spomladanski kostumi, moderne jope in plašči, vrhnja krila, raznovrstne bluze v največji izbiri in

dobrega okusa priporoča

Modna trgovina P. Magdič
Ljubljana, nasproti glavne pošte.

Pri sedanji draginji bode vsaki z veseljem pozdravil da od 20. februarja 1913 naprej v moji modni trgovini za gospode dobrovoljno

odračunam 10% popusta

vsakemu odjemalcu pri gotovem plačilu od mojih skromnih stalnih cen pri nakupovanju klubukov, čepic, srajc, spodnjih hlač, majic, ovratnikov, zapestnic, kravat, rokavic, nogavic, namramnic, žepnih robcev, palic, dežnikov, gumb i. t. d.

Opozorim istočasno, da je moja modna trgovina za gospode, založena nedvomljivo z najnovejšim in najboljšim blagom iz prvih in zanesljivih tovarov in sicer nedvomljivo največji izbiri.

Z odličnim spoštovanjem se priporoča

- - Modna in športna trgovina za gospode - -

Pazite na cene v razložbah!

P. Magdič, Ljubljana, nasproti glavne pošte.